

### In oprichting

Toen ik pas in Nijmegen woonden had ik heel veel vrije tijd, eigenlijk tijd over. Door lid te worden van een atletiekvereniging loste ik dat een beetje op. Behalve de zondagmorgen, waren het twee vaste trainingsavonden, met daarnaast nog wat huiswerk in de vorm van een langere duurloop, bijvoorbeeld op de woensdagavond. Het zal in 1987 geweest zijn, want ik woonde al op de twee kamer flat in Dukenburg, dat er een artikel in de krant verscheen over een in oprichting zijnde lokale radio omroep. Dankzij een recente wijziging in de mediawet was het mogelijk dat er per gemeente een zendmachtiging verstrekt kon worden ten behoeve van een lokale publieke radio omroep. Het artikel ging daarover, de initiatiefnemers stelden zich voor in het artikel en deden ook een oproep aan vrijwilligers om zich aan te melden. Door mijn eerdere belangstelling voor omroepen had ik al snel besloten om mij aan te melden en stuurde dus een brief. Zo ging dat in die tijd. Jaren daarvoor had ik in Amsterdam al gewerkt voor de ziekenomroep in het ziekenhuis dat heel vlakbij lag. Mijn ouders waren daar toen niet zo heel blij mee, ze vonden het tijdsverspilling en snapte niet dat je vrijwilligerswerk ging doen. Dat onbetaalde werk voor een paar uur in de week heb ik toen ongeveer twee jaar gedaan. In het eerste jaar dat ik in Nijmegen woonde, ben ik een avond gaan kijken bij de ziekenomroep in het Radboud ziekenhuis. Dat ene bezoek heeft mij niet gemotiveerd om daar te gaan werken. Ik vond het wat primitief en nog weinig professioneel.

Na aanleiding van mijn brief aan het in oprichting zijnde 'Omroep Nijmegen', kreeg ik eerst een huisbezoek van één van de initiatiefnemers om mijn motivatie te peilen. Daarna volgde de uitnodiging voor de eerste bijeenkomst voor potentiële medewerkers. Er moest nog veel gebeuren. Er was een pand beschikbaar, maar er moest nog een studio gebouwd worden. Ik had wel belangstelling om met de bouw mee te helpen, ik kon immers al solderen. De locatie was een leegstaande etage aan de Marienburg in Nijmegen Centrum, boven het filmhuis. De etage was al bouwkundig zo goed als klaar, er waren wat muurtjes gezet en het rook er nog naar verse verf. Bij mijn eerste bezoek aan die etage op de Marienburg werd ik direct voorgesteld aan Nick, het hoofd van de technische zaken. Hij was onder andere belast met de bouw van de studio. Zijn achtergrond was een soortgelijke functie bij een ziekenomroep, juist Radio Radboud. In de daarop volgende weken heb ik vele avonden daar vertoeft. Het heeft een paar weken geduurd voor de nieuw bestelde apparatuur binnen was en vele weken lang heb ik daar kabels getrokken en heel veel stekkers en pluggen aan kabels gesoldeerd. Dat alles samen met Nick die de leiding had, hij werkte voor zijn betaalde baan ook bij Philips en een zekere Pim, ook afkomstig van Radio Radboud. Als ik aan die tijd denk, ruik ik nog steeds de verse verf van de hele etage en de geur van vers gezette koffie waar we iedere avond mee begonnen. Het was bij de bouw van de studio veel improviseren en sommige hulp-apparatuur moesten we, lees ik, zelf bouwen. Nu zijn er zoveel radiostations, dat de fabrikanten daar op inspelen, zodat je nu bijna alles kant en klaar kunt kopen. In die tijd, rond 1987, was dat nog niet op de markt en bouwde je het zelf.

Naar schatting zijn we zo'n twee maanden bezig geweest met de bouw van de studio voordat de eerste uitzendingen daar konden plaats vinden. Die uitzendingen waren het eerste jaar heel beperkt, alleen op de zaterdag en de zondag. De rest van de week zonden we Omroep Gelderland uit. Die beperking kwam door nog te weinig medewerkers en dus te weinig programma's. Later toen er meer vrijwilligers kwamen is het uitgegroeid tot een weekprogrammering, waarin de meeste uren van de week wel gevuld waren.

## Nijmegen

Na vrij korte tijd kwam er een tv-afdeling die een uur zendtijd in de week had. Ze waren dan zowat een hele week bezig met de productie van dat ene uur. Er kwam een tweede radiostudio bij, eentje speciaal voor diskjockeys. Dat werd een klein studiootje op de tweede etage van het pand, die ruimte werd er bijgehuurd. De hele omroep werkte met vrijwilligers, behalve zo'n twee betaalde krachten, de directeur en de programmaleider, die hadden een gesubsidieerde betaalde baan. Bij de oprichting had men de verwachting dat er voldoende inkomsten zouden zijn uit reclame inkomsten. Die inkomsten van adverteerders vielen toch wat tegen. Maar het was immers een nieuw medium, lokale radio, dus die inkomsten moesten nog aantrekken. Nu de bouw van de studio's al lang klaar was, besteedde ik daar tijd met het onderhoud en deed techniek bij het nieuwsprogramma en ook bij het sportprogramma op de zondagmiddag. Nog wat later besloot ik in overleg een eigen programma te maken. Het was ontstaan als een invulprogramma tijdens de Kerstperiode in 1989 en later werd het een wekelijks programma. Ik vond dat er te weinig goede en smaakvolle Nederlandstalig muziek gedraaid werd. Daarom maakte ik een programma met kwalitatief goede en ook leuke Nederlandstalige muziek aangevuld met cabaretfragmenten. Het was een enigszins komisch programma en kwam goed tot zijn recht op de zondagmorgen. En heden ten dage bestaat dit programma nog steeds, maar dan bij een andere omroep.

Het aantal uitzendingen nam toe en ook het aantal medewerkers. De verwachtingen van een forse toename van de inkomsten door adverteerders was er nog steeds. Het pand met die anderhalve etage werd te klein en men besloot te investeren in de huur van een groot kantoorpand aan de Berg en Dalseweg, het had drie etages en een kelder. Er waren drie radiostudio's gepland op de begane grond, de eerste etage werd redactieruimte en de tweede etage werd de tv-studio. De financiële verwachtingen waren hoog gespannen, daarom werd er flink geïnvesteerd. De radiostudio's werden gebouwd door een extern bedrijf, om te beginnen maar twee van de drie. Bij de entree van het gebouw was een portiersloge, daar zat een betaalde portier. We hadden er drie, die met een rooster voor een continue bezetting zorgden. Dan waren er nog drie betaalde directeurs met hun eigen lease-auto's.

Na de verhuizing floreerde de omroep er werden veel programma's gemaakt en de tv-uitzendingen namen toe. Ik was de hulp van het hoofdtechniek geworden, deed de programmatechniek nog steeds bij het sportprogramma en verder van alles en nog wat. Het nieuwsprogramma was er nu iedere middag om vijf uur en daarvoor was er een betaalde technicus. Ik vraag me nu nog steeds af waarom er geen onvrede was tussen de vrijwillige en betaalde medewerkers. Ondertussen raakte het geld op. Voor de noodzakelijke reparaties en onderhoud aan apparatuur was er eigenlijk geen geld. Maar Nick en ik stonden wel voor de taak om alles functioneel te houden. Dat werd improviseren, waar we soms letterlijk dingen met plakband en elastiekjes moesten repareren. Geld voor een reparatie laten doen, of nieuw materiaal aanschaffen was er niet.

De schulden van de Omroep liepen hoog op, vooral de tv-afdeling kostte veel geld. Er werd besloten dat het zo niet langer ging. Er moest flink bezuinigd worden. De huurlasten van de vier etages in het gebouw waren een grote kostenpost. Daarom moesten we het voortaan maar gaan doen met één etage en dat werd de zolder van het gebouw. De huur van de drie etages en de kelder werd snel opgezegd, te snel en we moesten met alle afdelingen, radio, tv en redactie uitwijken naar de zolder. De tv-studio werd voorlopig ontmanteld. Voor de radio gingen we tijdelijk gebruik maken van een kleine 'nood studio' die Nick en ik in ongeveer een weekend in een klein kamertje van de zolderetage gebouwd hadden. Voor de definitieve radiostudio, het werden er weer twee, een grote en een kleine, was een timmerman aangenomen die de grote zolderruimte

in kleinere ruimtes verdeelde met houten betimmering. Het waren leuke knusse ruimtes geworden, een presentatieruimte, een techniekruimte en dan nog een diskjockey studiootje. Aangrenzend dan een royale redactieruimte over de breedte van de zolder. Weer spendeerde Nick en ik vele avonden en ook nachten om de nieuwe studioruimtes in te richten. Uiteindelijk was ik zeer tevreden en trots op het resultaat van het bouwwerk. In de afgelopen jaren had ik best veel bijgeleerd over audio- en radiotechniek en veel praktische ervaring opgedaan, met hoofdtechniek Nick als coach. Lang hebben we er niet gezeten, want de beperktere huurprijs gaf geen reductie van de schulden. Na nauwelijks twee maanden in de nieuwe zolderstudio gezeten te hebben werd alsnog de gehele omroep failliet verklaard met meer dan een ton aan schuld. De gemeente weigerde nog subsidie te geven en ik meen dat we ook al geld van de gemeente geleend hadden. Dat vergrootte de schuld nog meer.

De laatste uitzending vanuit het pand aan de Berg en Dalseweg was in het najaar van 1992. Het werd een gedenkwaardige uitzending. Het laatste uur tussen elf en twaalf uur 's avonds werd gedaan door een diskjockey in de kleine studio die daar alleen zat. De redactieruimte zat vol met medewerkers van het eerste uur. Er was een vertegenwoordiger van de Organisatie van Lokale Omroepen Nederland aanwezig om zijn medeleven te tonen. In de laatste minuut is op gepaste wijze een tikkende klok uitgezonden, op de zelfde wijze als ooit Veronica als zeezender afscheid nam. Om één minuut over twaalf hebben Nick en ik uit de technische ruimte bewust enkele onderdelen verwijderd, waardoor het onmogelijk werd de studio en de zender nog te gebruiken. Dit om eventueel oneigenlijk gebruik en kaping onmogelijk te maken. Met deze handeling kwam er een einde aan zes jaar vrijwilligerswerk ten gunste van de samenleving. Op dat moment meende ik ook tranen in de ogen van het hoofdtechniek te zien.

In één van de volgende dagen zou voor de veiling de kijkdag voor belangstellenden gehouden worden. Vlak daarvoor hebben Nick en ik nog wat privé materiaal weten te redde. De veiling, enkele dagen daarna, van het complete inventaris trok veel belangstelling, ik ben er ook geweest. Voor sommige spullen werd meer geboden dan de echte reële waarde. Halverwege ben ik weggegaan, ik kon het niet langer aanzien dat de materialen en apparatuur die ik zo goed gekend had en onderhouden had verkocht werden.

Na een periode van rust ben ik toch weer betrokken geraakt bij andere omroepen. Zo was er in Beek-Ubbergen een omroep onder de naam WFM. Na het faillissement zijn enkele medewerkers daar heen gegaan. Ik werd ook gevraagd om daar weer bij het sportprogramma op de zondagmiddag de techniek te doen. Een jaar ongeveer heb ik die taak op me genomen, maar ik vond het daar niet prettig. De ruimte was naargeestig, omdat het in een kelder zat, het was er donker en als het regende kwam het grondwater door de tegelvloer omhoog. Tijdens de uitzending moesten we dan de waterstofzuiger gebruiken. Verder vond ik de algemene sfeer niet fijn.

## **Radio Radboud**

Langs andere weg was ik ondertussen toch weer bij ziekenomroep Radio Radboud terecht gekomen. In eerste instantie alleen als gast om te helpen bij de Vierdaagse uitzendingen. In die tijd werden tijdens de Vierdaagse alle lokale omroepen in de buurt gekoppeld en kwamen alle Vierdaagse uitzendingen uit de studio van Radio Radboud. Ik wilde daar wel aan meewerken, omdat er dan een flink aantal luisteraars waren door de zendbereikuitbreiding over heel Gelderland. Mijn taak was onder andere de opbouw van alle extra faciliteiten en locatietechniek op de doorkomstplaatsen (Elst, Mook, Wijchen en Groesbeek) vanuit een reportagebus. Dat heb ik

een paar jaar als gast gedaan totdat ik gevraagd werd om medewerker te worden bij Radio Radboud. Ik kon geen nee meer zeggen. Verder heb ik een flink aantal jaren een programma gedaan op de late dinsdagavond met de fraaie titel: "Een goede nacht, een goede wacht", meestal met vaste presentatrice Els.

## **Groesbeek**

Vanuit mijn werk in het verleden bij het ter ziele zijnde Omroep Nijmegen kende ik nog een zekere Hans. Of beter gezegd deze Hans kende mij en mijn cabaretprogramma. Deze Hans kwam uit Groesbeek en werkte daar ook bij de lokale omroep aldaar. Ik wist dat deze omroep bestond in een dorpje vlak onder Nijmegen, maar was er nog nooit geweest. Behalve dan tijdens de Vierdaagse. Dit Omroep Groesbeek had wat uitzendingen over vanwege de zomerstop van hun sportprogramma 'Op de Stip' op de zondagmiddag. Er moesten nog enkele uren gevuld worden en deze Hans dacht aan mij en mijn cabaretprogramma. Dus op uitnodiging een demoband naar de toenmalige hoofdredacteur Geer gestuurd en ik werd uitgenodigd voor een gesprek. Al snel werd besloten dat mijn programma gedurende acht weken in de zomermaanden op de zondagmiddag zou worden uitgezonden. Dat gebeurde twee jaar achterelkaar. In die tijd bracht ik dan elke week een band, toen werkten we nog met band op een grote haspel, naar de studio die toen gevestigd was in de longkliniek 'Dekkerswald'. Na het tweede jaar kreeg ik de uitnodiging om in plaats van zomergast te promoveren tot medewerker. Dat zal nu zo'n twintig jaar geleden geweest zijn. Sindsdien ben ik gestart bij Omroep Groesbeek eerst als programmamaker voor het cabaretprogramma en vrij snel daarna deed ik techniek bij een Country muziek programma, dat heette Mainstreet Country en het actualiteiten programma 'Acta'. Dat heb ik een paar jaar zo in die vorm gedaan. Op het moment dat ik medewerker werd in 1996 was de verhuizing naar een mooie locatie in het centrum van het dorp gaande. In deze nieuwe huisvesting in het cultureel centrum 'De Mallemolen', heb ik bijna als vanzelfsprekend ook weer geholpen met de technische inrichting.

## **Nijmegen nieuw**

Ondertussen was er ook weer omroep activiteit in Nijmegen en er werd door nieuwe initiatiefnemers een nieuwe omroep opgericht, ook weer onder de naam Omroep Nijmegen. Hoewel niet helemaal nieuw, er waren van het oude omroep Nijmegen een paar medewerkers doorgestroomd naar de regionale zender Omroep Gelderland en ook een paar voormalig medewerkers maakten deel uit van het nieuwe Omroep Nijmegen. Deze nieuwe omroep maakte een nieuwe start in het gebouw waar ook toen de mensa van de universiteit zat. Ook een kleine vestiging van Omroep Gelderland zat in het zelfde gebouw en zelfs op de zelfde etage. Er was een goede samenwerking tussen deze regionale en lokale omroep. De studio voor Nijmegen werd overgenomen uit overtollig materiaal van Gelderland en er was ook een grotere presentatieruimte die door beide omroepen gebruikt kon worden. In eerste instantie had ik nog geen enkele bemoeienis met dit nieuwe omroep Nijmegen. Ik had immers al vrijwilligerswerk genoeg in Groesbeek en bij Radio Radboud. Totdat ik weer gebeld werd door Omroep Nijmegen, over mijn cabaretprogramma. Ik weet goed goed wie het was, het was Olaf, kende ik nog van vroeger. De lezer snapt het al, de afspraken waren snel gemaakt en mijn programma liep nu ook op de zaterdagmorgen op Omroep Nijmegen. Het leek of dat cabaretprogramma een rode draad in mijn leven werd. Laten we de naam van dat programma nu ook maar eens onthullen, het heet 'Muziek met een Glimlach', een naam waar ik nog steeds niet helemaal gelukkig mee ben en waar lang geleden mijn Philips collega's aan meegedacht hebben. Dus om de paar weken beklom ik de

trappen van het mensa-gebouw om een aantal afleveringen van mijn programma in een bakje te leggen. Nu aangeleverd op het medium MD, de tijd gaat vooruit. Verder zag ik bijna niemand bij die omroep. Dat zal een jaar zo doorgedaan zijn totdat ik weer benaderd werd of ik niet techniek wou doen bij twee programma's op de maandagavond. Het eerste was een multicultureel muziekprogramma om acht uur, getiteld 'Colourfull City' en draaide wereldmuziek en werd op enthousiaste wijze gepresenteerd door Bart. Juist door dit programma is mijn belangstelling voor wereldmuziek en in het bijzonder voor Afrikaanse muziek begonnen. Het tweede uur, tussen negen en tien, was een duidelijk doelgroepen programma gericht op de Somalische bevolking van Nijmegen. Het werd gedeeltelijk in het Somalisch en gedeeltelijk in het Nederlands gepresenteerd door een zekere Mohamed. Het waren twee leuke uren, waarin ik de technische assistentie mocht doen en die ook wel aansloten bij mijn eigen interesses.

### **Teveel omroepen**

Het was in deze periode nu zo dat ik voor drie omroepen werkte en dat maakte de week wel druk en vol. Op maandagavond tussen acht en tien uur bij Omroep Nijmegen, dinsdagavond na de atletiektraining direct door naar het Radboud ziekenhuis voor een uurtje 'Goede nacht, goede wacht'. Op donderdag na mijn werk naar Groesbeek voor het nieuwsprogramma 'Acta' en later heette dat 'Focus'. Daarna met Peter twee uur Mainstreet Country opnemen. Op vrijdagavond dan ook nog de tweede atletiektraining op de baan. Dan ook nog in de periode dat ik voor mijn vader zorgde, op de zaterdagmorgen naar Amsterdam of Putten. Op zondagmorgen weer terug naar Nijmegen om op tijd, om tien uur, klaar te staan voor de bostraining. In de rest van het weekend produceerde ik dan mijn eigen programma Muziek met een Glimlach en daarmee was de week echt vol, er kon niets meer bij. Het was echt te veel, drie omroepen en ik hoopte echt dat er één vanzelf af zou vallen. Het kostte moeite om de taken bij één van drie neer te leggen. Ik deed het meer om de mensen te ondersteunen dan voor mezelf. Wat ik nog maar even weggelaten heb uit deze opsomming is dat 'Muziek met een Glimlach' ook nog twee jaar bij Omroep Arnhem gedraaid heeft. Dus ook daar moest ik regelmatig heen met een stapel MD-doesjes. Ik snap nog steeds niet hoe ik dat allemaal in een week kreeg en het volhield, er moest wat gaan afvallen.

Er kwam redding, mijn wens werd ingewilligd. Eerst viel Radio Radboud vanzelf af. Er kwamen nieuwe ideeën vanuit de ziekenhuisdirectie zelf die een andere richting met de ziekenomroep in wilde gaan. Het moest leiden tot een horizontale programmering gedurende alle dagen van de week. Dat wekte zoveel onvrede en onrust bij de medewerkers, dat de meesten weggingen en er geen medewerkers meer overbleven. De ziekenomroep heeft toen nog doorgedraaid met ongeveer drie vrijwilligers die alleen maar op de zondagmorgen de kerkdienst uitzonden in het ziekenhuis. Daarna is Radio Radboud vanzelf ter ziele gegaan. Ik was in de periode van onrust in goede harmonie al vertrokken, met een getuigschrift voor bewezen dienstjaren.

Ook bij Radio Nijmegen kwam spoedig verandering, ook daar moest bezuinigd worden. De samenwerking met omroep Gelderland werd gestopt en ook Gelderland vertrok uit het Mensagebouw. De huurkosten voor een hele etage waren te veel en Nijmegen ging kleiner wonen op slechts een halve etage, een vloer lager. De ruimtes moesten verbouwd worden en zowel Nick (nog steeds dezelfde als van het oude Omroep Nijmegen) en ik werden ingeschakeld, samen met het hoofdtechniek Coen, om de verbouwing en verhuizing te regelen. Thuis heb ik toen de bouwtekeningen voor de nieuwe ruimte-indeling gemaakt die vervolgens door een aannemer uitgevoerd zijn. Voor de infrastructuur, dus elektriciteit, netwerk en verlichting werd een ander bedrijf ingeschakeld. Hierdoor werden de ruimtes volledig klaar opgeleverd en kon de verhuizing in

een weekend gebeuren. De omroep bestond uitsluitend uit vrijwilligers, behalve eentje, dat was de stationsmanager, die was betaald. Voor de hele verhuizing van studio, redactie, keuken, kasten en meubels was een strak tijdschema opgesteld door Coen, het paste in een weekend. Het meest opzienbarende voor mij was het tijdstip van vrijdagmiddag vijf uur. Een heel leger van vrijwilligers stroomt het gebouw binnen, terwijl op dat moment de betaalde stationmanager het gebouw uitkomt en zegt: "veel succes allemaal, ik zie maandag het resultaat wel". Ik wist niet wat ik hoorde, kon hij dat menen? Samen met Nick, Coen en nog een paar anderen ben ik het hele weekend bezig geweest om de studio te demonteren en in iets andere vorm op een andere etage weer op te bouwen en werkend te krijgen. Dat is allemaal gelukt, maar ik moest steeds weer denken aan dat vreemde gedrag van die betaalde manager.

Nauwelijks twee jaar heeft Omroep Nijmegen op deze nieuwe etage gefunctioneerd. In die jaren deed ik nog steeds op de maandagavond het Somalisch programma en Colourfull City en op de zaterdagmorgen liep mijn cabaretprogramma. Financieel ging het maar matig, we waren nog net niet failliet. Vrij abrupt werd de leiding van het station helemaal overgenomen door een groep die zich 'De Media Managers' noemde, waarschijnlijk in een poging om het station winstgevend te maken. Het gevolg was dat er een nieuwe horizontale programmering werd ingevoerd, programma's werden geschrapt zonder de betrokken mensen daarover in te lichten. Ook mijn programma's waar ik aan meewerkte werden geschrapt zonder dat het aangekondigd werd. De mensen werden niet ingelicht, ze werden niet ontslagen, ze kregen geen mededeling, we werden gewoon vergeten. In de loop van de jaren had ik wat privileges opgebouwd doordat ik geregeld nog wat technisch werk op de achtergrond deed. Daarom bezat ik een sleutel van de buitendeur en een pas om de etagedeur binnen te komen en de codes van het inbraakalarm. Na mijn buitendienststelling heeft niemand aan mij gevraagd om pas en sleutel in te leveren, het werd gewoon vergeten en de medewerkers genegeerd. Nog enkele jaren heb ik die pas en sleutel gehouden. Het kwam nog een keer van pas toen ik als medewerker van Omroep Groesbeek in de week van de Vierdaagse dagelijks het gebouw in moest, in verband met een samenwerking voor TV. Iedere dag van de Vierdaagse en in de aanloop daarvoor ging ik erheen om het dagelijkse TV-programma op een DVD op te halen. Andere omroepen moesten aanbellen, ik kon zo naar binnen. Het viel niemand op en niemand vond het vreemd.

Ondertussen zijn er nu twee omroepen afgefallen en we hebben het nu over het jaar zo rond 2004 en de enige omroep waar ik dan nog voor werk is die in Groesbeek. Zou nu eindelijk het aantal uren dat ik aan vrijwilligerswerk besteed per week afnemen?

### **Nog maar één**

Het werk bij Omroep Groesbeek is alleen maar toegenomen in de jaren daarna, maar ik kon de andere omroepen vergeten. Het was aan het eind van het jaar 2004 dat de toenmalige hoofdredacteur op het punt stond om zijn taak na vele jaren neer te leggen en ook wat betreft het vrijwilligerswerk met pensioen te gaan. Om zijn werk netjes af te ronden wilde hij het 'kader' compleet en operationeel hebben. De functie van 'hoofdtechniek' kende de jaren daarvoor een wisselende bezetting en was in 2004 onderbezet. De hoofdredacteur vroeg mij voor de functie van hoofdtechniek. Na enige aarzeling en na een week bedenktijd heb ik daar in toegestemd. Als praktische bezwaren zag ik de grote afstand tussen mijn woning en Groesbeek, dat was een half uur rijden en ik kon de Omroep thuis niet ontvangen op de radio. Op de eerstvolgende medewerkersbijeenkomst werd mijn aanstelling bekend gemaakt. Sommige collega's feliciteerden mij, andere condoleerden mij. Ik wist toen nog niet hoeveel werk er op mij af zou komen. De

functie was in het huishoudelijk reglement redelijk omschreven, maar ik kon er toch een eigen invulling aan geven. Als korte omschrijving zou je kunnen zeggen dat het hoofdtechniek verantwoordelijk is voor het goed functioneren en onderhouden van alle technische voorzieningen. Daarnaast aansturing, en opleiding van alle programmatechnici en het leiding geven aan de technische dienst.

Om met het laatste te beginnen, de technische dienst, de td, telde naast mij ongeveer vier personen, ieder met zijn eigen aandachtsgebied, bijvoorbeeld audiatechniek, ict, zendertechniek en radio-automatisering. Het was een groepje dat de laatste jaren nauwelijks leiding had gehad en zijn eigen leven leidde. Door praktische communicatieproblemen, zoals overdag in verband met werk onbereikbaar, was de td groep voor de andere medewerkers onzichtbaar. Daardoor was er soms onvrede aan beide zijden, omdat storingen niet gemeld werden en daardoor storingen ook niet opgelost konden worden. Het was één van mijn aandachtspunten om de td beter zichtbaar te maken in de organisatie en adequater te laten functioneren.

Opleiding en bijscholing van programmatechnici was een volgende taak. Er kwam nieuwe aanwas aan medewerkers binnen die een opleiding tot programmatechnicus moesten hebben. Op basis van eigen ervaring kon ik hun vertellen hoe ze het vak moeten bedrijven. De kwaliteiten van de leerlingen was wisselend. Er waren er bij die na twee avonden theorie en zelf oefenen geschikt genoeg waren om hun programma te maken. Ik heb ook leerlingen gehad waar ik bijna een half jaar mee bezig geweest ben, voor ze het aandurfd en om alleen in de studio aan het werk te gaan. Het viel mij op dat ik alle theorie uitleg zo vaak deed, dat het de moeite waard werd om het op te schrijven. Zo ontstond een cursusboekje.

In een uitgebreide technische omgeving met drie radio studio's, een portable studio set, een computerserver park in een centrale technische ruimte en twee zenderlocaties is er altijd wel iets wat aandacht vergt of wat stuk is, bijna stuk is of wat gerepareerd moet worden. Ik waakte er voor om al die klussen zelf te doen. Mijn doelstelling was om die klussen te verdelen over de leden van de td en daar de voortgang van te volgen. Behalve dan als er iets hersteld moet worden dat ik zelf binnen een half uur kan doen, dan is het even zelf oplossen efficiënter. Een en ander hangt ook van de prioriteit af. Als het geen urgentie heeft, dan plaatste ik het op de agenda voor de vrijdagavond als de gehele td meestal aanwezig was.

Terugkijkend heb ik in de afgelopen tien jaar een aantal projecten gerealiseerd met het team die tot de ontwikkeling van de Omroep hebben bijgedragen, daarbij denk ik aan:

- De plaatsing van een tweede etherzender ter verbetering van de dekking in de gemeente.
- Algehele modernisering, zoals invoering van RDS en een internet audiostream
- Uitbreiding van de reportagemiddelen.
- De verbouwing, vernieuwing en digitalisering van studio 1 in het jaar 2009.
- Vernieuwingen en ook digitalisering van studio 2 in het jaar 2013.
- Uitbreiding van de uitzendmedia, zoals internet, digitale radio en digitale TV.
- Sinds 2014 is er een actieve TV groep met drie uitzendingen per week, daarvoor was er slechts een beeldkrant met nieuws en advertenties op het TV-kanaal. Om mij zelf te ontlasten heb ik alle praktische en technisch TV-zaken uitbesteed aan een collega.

Naast alle genoemde werkzaamheden verzorg ik ook nog de programmatechniek bij de programma's zoals het sportprogramma 'Op de Stip', het nieuwsprogramma 'Focus', infotainment op locatie in 'De tafel van Twee' en een kwaliteitsmuziekprogramma 'Het Koninkrijk'. Gemiddeld eens per maand maak ik in een café in Groesbeek een opname van een bluesband ten

behoefte van het radioprogramma Bluesmoose. Een wereldwijd bekend bluesprogramma wat te beluisteren is op vier omroepen in de regio en door een fervente groep bluesliefhebbers over de hele wereld, dankzij het medium internet en YouTube. Dat is dan een middag en avond hard werken met als resultaat een mooie registratie van een optreden die door de artiesten als promotiemateriaal gebruikt kan worden. Thuis werk ik dan nog in eigen studio aan mijn eigen programma's die ik al had, 'Muziek met een Glimlach', 'Mainstreet Country', een reisprogramma en ik verzorg wekelijks een hoorspeluur. Hiermee heb ik het druk en noodgedwongen moet ik voor mijn eigen programma's vaak eerder uitgezonden afleveringen opnieuw gebruiken. Maar zolang daar een paar jaar tussen zit valt dat niet op.

Al deze activiteiten zorgen er voor dat mijn privé agenda gedurende de week meestal helemaal vol staat. Geeft dit voldoening? Soms wel, soms niet. Als ik een project of een opname mooi afgerond heb geeft dat voldoening. Waar ik mij aan kan ergeren is de nonchalante houding van misschien maar enkele medewerkers. Het is een aantal keren gebeurd dat er opeens dingen, spullen of apparatuur vermist wordt. Soms is er wat beschadigd, of vernield of stuk. Als het per ongeluk gaat heb ik er vrede mee. Repareren, of laten repareren, rekening bij de penningmeester indienen en het is opgelost. Vervelend is dat het extra regelwerk, of reistijd, of zelfs vrije dagen kost. Ronduit boos, of woedend kan ik worden als er wat stuk of vermist is en er is geen dader te vinden. Ik heb meegemaakt dat er dingen kapot aangetroffen worden, waarbij duidelijk mechanisch geweld gebruikt is. De dader is dan altijd onbekend. Er is dan echt detectivewerk nodig om de dader te achterhalen. Daarbij gebruiken we alle middelen, bewakingscamerabeelden, toegangscontrole registratie, computerloggings en persoonlijke verhoren. Bijna altijd blijft de dader spoorloos en niemand kan opheldering geven. Uiteindelijk moeten de beschadigde zaken toch gerepareerd worden of nieuw gekocht. Dat kost dan weer tijd, voor winkelen, bestellen of het werk uitbesteden. Bij dit soort werk word ik vaak moedeloos en dreig mijn functie neer te leggen. Hoewel ik tot nu toe steeds doorgezet heb na een paar dagen frustratie.

Het is een drukke functie en er zijn weken dat ik meer werkuren per week maak dan de betaalde werkweek van 40 uur bij mijn werkgever. Het verlangen bestaat om meer taken over te dragen en mijn werkbelasting te reduceren. Helaas is dat er tot nu nog niet van gekomen. Wat ik wel wil is om de bijna twintig jaar ervaring bij de omroep en tien jaar in de functie van hoofdtechniek te gaan gebruiken als opstap naar een andere, misschien regionale, omroep te gaan gebruiken. In de afgelopen jaren heb er veel bijgeleerd met name over ict, computerbesturingssystemen, netwerken en websites. Kennis die altijd nog van pas kan komen.

## **Jury**

Om de opsomming van vrijwilligerswerk volledig te houden, ik ben ook gediplomeerd jurylid bij de atletiekvereniging. Bij wedstrijden op de baan is er altijd een tekort aan helpende handen en ook aan juryleden. Na aanleiding van een oproep in het clubblad om je aan te melden voor de cursus 'Jury - algemeen', georganiseerd door de Koninklijke Nederlandse Atletiek Unie, oftewel de KNAU, heb ik me daarvoor aangemeld. In vier cursusavonden werd je opgeleid om op de vijfde avond het examen te doen. Dat resulteerde dan in aantekening '60' op je lidmaatschapskaart en betekende dat je vanaf nu jury-algemeen was. In de daarop volgende jaren werd ik door de vereniging regelmatig ingezet bij de wedstrijden die door de vereniging op de eigen atletiekbaan werden georganiseerd. Ik kon dan bijvoorbeeld ingezet worden op de technische onderdelen zoals speerwerpen, discuswerpen, kogelstoten, verspringen en polsstokhoogspringen. Gemiddeld kostte dat zo'n zes zondagen per seizoen.



Een paar jaar later, toen er ook een cursus tijdwaarneming werd gegeven heb ik mij daar ook voor opgegeven. Na twee instructieavonden leverde dat de aantekening '40' op. Echter de periode van handklokken met een stopwatch bestaat niet meer, alleen als back-up of in noodgevallen wordt dat nog wel eens gedaan. Tegenwoordig staan er bij zowat iedere wedstrijd twee systemen voor elektronische tijdwaarneming.

## **De journalist**

Naast het jurywerk, heb ik me voor de atletiekvereniging ook bemoeid met het clubblad, 'De Mareton'. Dat heb ik bijna tien jaar gedaan. Eerst begonnen als eenvoudig redactielid en het meeste werk was het overtypen van handgeschreven kopij. Maar al in het eerste jaar moest ik noodgedwongen de eindredactie gaan doen, omdat diegene die het altijd deed het deze maand niet kon doen. Die maand werd ik voor de leeuwen geworpen. Ik kreeg een plastic zak met knipsels, handgeschreven materiaal en advertenties en dergelijke, "zo maak er maar een clubblad van". Toen ik met het werk van eindredactie van het maandelijkse clubblad 'De Mareton' begon, werd het hele blad met schaar en lijmpot in elkaar geknipt en geplakt. Ik vond dat het beter moest kunnen, dus ik ben begonnen om de complete opmaak van het blad met de computer te gaan doen. Nu stond eindelijk alles in het zelfde lettertype en alles strak en recht. Dat ik daarvoor een laserprinter voor thuis moest aanschaffen op eigen kosten vond ik niet erg. Zo heb ik samen met enkele redactieleden het blad vele jaren gemaakt, eerst in zwart-wit en later met een kleurenomslag. Het was dan een druk weekend, de hele dag achter de computer en dan op maandagmorgen alles naar de drukker brengen, zo eens in de maand. Ik snap nog steeds niet dat het allemaal lukte met ook al dat omroepwerk er bij.

Het werk voor het clubblad is abrupt tot een einde gekomen door een eigenlijk fout artikel dat door een van de redactieleden in het blad is gezet. Enige zinsneden konden echt niet door de beugel, achteraf gezien. Het betreffende redactielid werd geschorst. Uit solidariteit heeft toen de gehele redactie de taak teruggegeven. Nu heden ten dage verschijnt het clubblad per internet, dat is toch goedkoper. Ik vond het werk voor het clubblad leuk, ik kon daarmee iets ten aanzien van taal, illustraties en foto's.